

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/75/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013201965
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013201965.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: K. C., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom K., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KM-OPS2-95/2013 zo dňa 19.09.2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/259/2013-28 zo dňa 03.07.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/259/2013-28 zo dňa 3. júla 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou napadol rozhodnutie žalovaného č. p. KM-OPS2-95/2013 zo dňa 19.09.2013, ktorým minister vnútra podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcu voči rozhodnutiu prezidenta Policajného zboru č.: PPZ-KA12-202-006/2013 zo dňa 24.06.2013, ktorým bolo podľa § 65 ods. 1 a 2 správneho poriadku s poukázaním na § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov“) po preskúmaní v rámci mimo odvolacieho konania zrušené rozhodnutie riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne č. KRPZ-TN-VO-195-004/2013 zo dňa 22.03.2013, ktorým bola žalobcovi priznaná náhrada za bolesť vo výške 252 Eur, nakoľko toto bolo vydané v rozpore so zákonom a odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v predmetnom konaní dospel k rovnakému záveru ako žalovaný a prvostupňový orgán a teda, že právoplatné rozhodnutie riaditeľa KR PZ v Trenčíne č. p.: KRPZ-TN-VO-195-004/2013 zo dňa 22.03.2013 o náhrade za bolesť bolo vydané v rozpore s § 46

správneho poriadku. Dôvodil tým, že neboli spoľahlivo preukázané príčiny a okolnosti vzniku úrazu, ako i zodpovednosť služobného úradu za úraz z dôvodu nesplnenia si ohlasovacej povinnosti zo strany žalobcu ako poškodeného.

Zdôraznil, že je nepochybné, že od vzniku úrazu, do jeho oznámenia, mohlo dôjsť k závažným skutočnostiam, ako aj k podstatnej zmene pôvodnej situácie. Splnenie ohlasovacej povinnosti žalobcu bolo základným predpokladom ďalšieho postupu, vrátane prešetrenia príčin a ďalších okolností úrazu zo strany nadriadeného. Bezprostredné splnenie ohlasovacej povinnosti poškodeným a včasné prešetrenie príčin a ostatných okolností úrazu nadriadeným je významné aj z dôvodu zabránenia pred možným zneužitím tohto inštitútu.

Uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia riaditeľa KR PZ v Trenčíne č.: KRPZ-TN-VO-195-004/2013 zo dňa 22.03.2013 vyplýva, že služobnému úradu sa nepodarilo preukázať, že by k úrazu žalobcu došlo mimo výkonu štátnej služby, nakoľko žalobca nenahlásil úraz nadriadenému a bol ošetrovaný až 08.10.2012.

Ďalej poznamenal, že vydaniu rozhodnutia o zodpovednosti za služobný úraz a priznanie príslušnej náhrady musí predchádzať spoľahlivé zistenie všetkých podstatných okolností vzniku úrazu, teda riadne vykonané dokazovanie vo veci. Mal však za to, že rozhodnutie riaditeľa KR PZ v Trenčíne, ktorým bol úraz žalobcu posúdený ako úraz služobný a bola určená 100 % zodpovednosť služobného úradu za tento úraz, bolo vydané bez spoľahlivo zisteného stavu veci a vzhľadom na to pre vydanie rozhodnutia riaditeľa KR PZ v Trenčíne neboli splnené zákonné podmienky. Tým podľa súdu prvého stupňa došlo k vydaniu rozhodnutia bez náležitého zistenia skutkového stavu, čím bolo dané rozhodnutie v rozpore s ustanovením § 46 správneho poriadku.

Námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočne a neúplne zisteného skutkového stavu žalovaným považoval krajský súd za nedôvodnú, nakoľko žalovaný postupoval v intenciách právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, vo veci rozhodol vecne a právne správne, po formálnej stránke obsahuje všetky náležitosti rozhodnutia tak, ako to vyplýva z § 47 správneho poriadku, je v dostatočnom a v zrozumiteľnom rozsahu odôvodnené.

Súd k námietke žalobcu vzťahujúcej sa na lehotu na vyjadrenie uviedol, že po oboznámení sa s pripojeným administratívnym spisom musí konštatovať, že v danom prípade nebola lehota na vyjadrenie žalobcu v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku. Dodal však, že táto procesná vada nemala za následok upretie jeho základného práva, ako poukázal žalobca, pretože správny orgán nerozhodol skôr, ako mu bolo doručené vyjadrenie žalobcu na základe výzvy na vyjadrenie a s obsahom vyjadrenia žalobcu sa zaoberal a vysporiadal v predmetnom rozhodnutí. Aj na základe uvedeného považoval súd danú námietku žalobcu za neopodstatnenú.

Keďže súd dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

Rozsudok krajského súdu napadol žalobca včas podaným odvolaním z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Poukázal na to, že krajský súd nesprávne právne posúdil skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nevychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu a nie je dostatočne odôvodnené a ako také je nepreskúmateľné, nakoľko žalovaný sám vo svojom rozhodnutí na strane č. 14 uviedol, že ako odvolací správny orgán nie je povinný vo svojom rozhodnutí podávať stanovisko na každú námietku a zároveň si bez bližšieho vysvetlenia vyhradil právo určiť, ktorá je a ktorá nie je relevantná. S takýmto postupom vyjadril žalobca nesúhlas, pretože aj na odvolacie konanie sa vzťahujú ustanovenia správneho poriadku a teda aj ustanovenie § 47 správneho poriadku.

Uviedol, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho námietkou, že žalovaný ako odvolací správny orgán

nebral jeho námietky do úvahy, týmito sa vo väčšine prípadov ani nezaoberal a len na niektoré, aj to nie dostatočne, reagoval. Súd sa taktiež nevysporiadal so skutočnosťou, že porovnaním predmetného rozhodnutia o odvolaní s rozhodnutím mimo odvolacieho konania prezídia PZ možno dôjsť k záveru, že toto bolo vo väčšej časti skopírované, čo v žalobcovi vyvoláva pochybnosť o nestrannosti rozhodnutia. Má za to, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného je len prepisom pôvodného odôvodnenia rozhodnutia prezídia PZ doplnené o všeobecný výklad spôsobu začatia konania v mimo odvolacom konaní a o konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia riaditeľa KR PZ Trenčín.

Poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie prezídia PZ nebolo vydané v súlade so zákonom, a teda ako také malo byť zrušené v zmysle § 59 ods. 2 správneho poriadku, nakoľko žalobca je toho názoru, že i rozhodnutie mimo odvolacieho konania musí obsahovať zákonom predpísané náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, inak by takého rozhodnutie bolo nepreskúmateľné.

Uviedol, že odôvodnenie by malo plniť niekoľko funkcií, predovšetkým má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia, čím sa naplňa jedno zo základných pravidiel konania, a to posilňovať dôveru občanov v správnosť rozhodovania. Ďalšou funkciou je kontrolná funkcia predovšetkým tých orgánov, ktoré budú prípadne preskúmavať, preto v odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán reagovať na dva okruhy problémov - na skutkové okolnosti a právne posúdenie veci. Z tohto pohľadu predmetné rozhodnutie podľa názoru žalobcu nemožno považovať za dostatočne odôvodnené.

Opätovne poukázal na skutočnosť, že z konania prezídia PZ možno vysloviť domnienku o tom, že tento orgán už bol vopred rozhodnutý o zrušení rozhodnutia KR PZ v Trenčíne zo dňa 22.03.2013, a to bez ohľadu na vyjadrenie žalobcu k podkladom rozhodnutia alebo k spôsobu ich zistenia.

K tomu dodal, že prezídium PZ mu pred začatím konania zaslalo upovedomenie o začatí správneho konania a zároveň výzvu k vyjadreniu sa pred vydaním rozhodnutia s lehotou na vyjadrenie do 31.05.2013. Vzhľadom na to, že žalobca bol v čase doručovania mimo územia Slovenskej republiky, výzvu si prevzal dňa 03.06.2013, na čo prezídium PZ upozornil. Žalobca mal za to, že je nepochybné, že takúto lehotu nemožno považovať za primeranú, na čo aj poukázal a žiadal o jej predĺženie. Prezídium PZ však na jeho žiadosť žiadnym spôsobom nereagovalo a ani sa s touto skutočnosťou v predmetnom rozhodnutí nevysporiadalo. Je preto zrejmé, že predmetná lehota na vyjadrenie nebola určená v súlade s ustanovením § 33 a ani s ustanovením § 27 správneho poriadku, nakoľko povinnosť správneho orgánu dať možnosť vyjadriť sa k podkladom zákon limituje troma skutočnosťami - včasnosťou, úplnosťou a presnosťou. Niet pochyb o tom, že v tomto smere si prezídium PZ svoju povinnosť uloženú zákonom nesplnilo a žalobcovi tak bolo uprené jedno zo základných práv účastníka konania.

Uviedol, že rozhodnutie prezídia PZ nemožno považovať za dostatočne odôvodnené, keďže v odôvodnení v rozsiahlej miere cituje jednotlivé zákonné ustanovenia, ale žiadnym zrozumiteľným a logickým vysvetlením nezdôvodňuje súvislosti medzi právnym posúdením veci a skutkovými zisteniami. Prezídium PZ len cituje jednotlivé ustanovenia zákonov a popri nich poukazuje na svoj osobný názor, ktorý však nie je ani v jednom prípade dostatočne podložený.

Dodal, že predmetné rozhodnutie prezídia PZ nespĺňa základnú požiadavku v rámci mimo odvolacieho konania a to, že do úvahy neprichádza preskúmavanie rozhodnutí nesprávnych, neúčelných a nehospodárnych, ak neodporujú zákonom. Je nepochybné, že zrušenie alebo zmena právoplatných rozhodnutí na základe mimoriadnych opravných prostriedkov prichádza do úvahy len za situácie, ak sa v konaní preukáže, že rozhodnutie je v rozpore s hmotným právom. Inštitút mimoriadnych opravných prostriedkov pri rešpektovaní práv priznaných právoplatným rozhodnutím nie je určený na odstraňovanie procesných väd a nedostatkov, ktoré nemali vplyv na zákonnosť rozhodnutia z hľadiska hmotného práva. Či je právoplatné rozhodnutie v rozpore s hmotným právom, musí byť zistené nepochybným spôsobom pred jeho zrušením. To predstavuje potrebu objasniť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie veci, t. j. zabezpečiť potrebné skutkové zistenia a stanoviská účastníkov k týmto zisteniam, ako aj orgánu, ktorý preskúmané rozhodnutie vydal. Tento proces nemožno

zrušením rozhodnutia posunúť do pôvodného konania a až tam zisťovať, či skutočne došlo alebo nedošlo k porušeniu zákona.

Žalobca vyjadril názor, že prezídium PZ nekonalo v súlade s vyššie uvedeným a bez toho, aby v predmetnej veci zistilo podklady pre správne a dostatočné posúdenie veci, svoje rozhodnutie oprelo výlučne len na svojich domnienkach. Rozhodnutie odôvodnilo len na základe toho, že žalobca si mal splniť ohlasovaciu povinnosť, pričom podľa prezídia PZ nebolo dostatočne zistené, či nebol pod vplyvom alkoholu, a preto vyslovilo pochybnosť o tom, že s týmto zranením mohol dokončiť výcvik a taktiež, že nebolo dostatočne preverené a zadokumentované obdobie pred telesnou prípravou v čase od 02.10.2012 do 08.10.2012.

K oznamovacej povinnosti policajta ustanovenej v § 48 ods. 3 písm. c) zákona č. 73/1998 Z. z. uviedol, že ihneď potom ako sa dozvedel, že mu bolo spôsobené zranenie, ktoré by mohlo mať vplyv na výkon služby, túto skutočnosť riadne ohlásil, teda si svoju povinnosť splnil. Napriek tomu, že predtým pociťoval bolesť, o zranení pred odborným vyšetrením nevedel. Je nepochybné, že aj ošetrojúci lekár mohol zranenie diagnostikovať až na základe odborného vyšetrenia a je zrejmé, že subjektívne pociťovaná bolesť automaticky nevyvoláva stav, že možno jednoznačne určiť, že došlo k zraneniu. Mal za to, že citované ustanovenie neporušil. Taktiež poukázal na skutočnosť, i keď tomu tak v jeho prípade nebolo, že i samotné oneskorenie ohlásenia pracovného úrazu automaticky v sebe nenesie potvrdenie o tom, že sa tento úraz nestal. Navyše každý príslušník polície, ktorý absolvuje podobne zamestnania, vie zo svojich skúseností, že takýto výcvik bez subjektívne pociťovanej bolesti nemožno vykonať. Bolo by v takom prípade absurdné a prakticky nepredstaviteľné, aby prakticky všetci, ktorí sa na takomto výcviku zúčastnili, hlásili spôsobenú bolesť.

Konštatoval, že prezídium PZ sa vo svojich úvahách snaží nahradiť znalecké alebo iné odborné dokazovanie, keď vyslovuje svoje domnienky o zranení a z toho vyplývajúceho obmedzenia v dokončení výcviku. Je nepochybné, že na takého odborné posudzovanie nie je prezídium PZ príslušné. Nevedel, či sa opiera o svoje odborné vedomosti alebo skúsenosti, ale takéto odôvodnenie bez relevantných dôkazov nie je podľa žalobcu prípustné. Potvrdil, že dokončil výcvik, ale s ohľadom na bolesť, ktorú pociťoval. K výraznému zhoršeniu zdravotného stavu došlo až s odstupom času, tak ako už uviedol.

K tvrdeniu prezídia PZ o nevykonaní dychovej skúšky na alkohol poznamenal, že táto skutočnosť sama o sebe nepreukazuje, že k úrazu nedošlo tak ako je uvedené v zrušenom rozhodnutí KR PZ Trenčín. Navyše je nepochybné, že inštruktor vykonávajúci výcvik, by v prípade, ak by mal pochybnosť o požití alkoholu zo strany príslušníkov PZ, mal povinnosť priamo na výcviku v tomto smere učiniť konkrétne kroky a s týmto policajtom nemohol pokračovať vo výcviku.

Námietku prezídia PZ o tom, že nebolo dostatočne preverené a zadokumentované obdobie pred telesnou prípravou a v čase od 02.10.2012 do 08.10.2012, považoval žalobca za irelevantnú, nakoľko pri žiadnej inej činnosti predmetné zranenie neutrpel a nie je jasné ako malo byť vykonané preverenie o neexistujúcej udalosti. V tejto súvislosti prezídium PZ nepoukázalo na žiaden dôkaz, ktorý by v tomto smere vyvolal pochybnosť o vzniku úrazu.

Poznamenal, že prezídium PZ bez relevantných dôkazov spochybňuje hodnovernosť svedeckej výpovede, ako aj stanovisko posudzujúceho lekára a snaží sa naznačiť dojem o žalobcovom podvodnom konaní a to len na základe vlastných úvah, ako k udalosti nemuselo dôjsť, a ktoré nevyplývajú zo žiadnych iných skutočností. Navyše z rozhodnutia prezídia PZ nie je vôbec jasný výsledok konania správneho orgánu v ďalšom konaní a teda, či rozhodnutie sa s konečnou platnosťou ruší alebo rozhodnutie sa ruší a vec sa vráti späť správnomu orgánu, ktorý pôvodné rozhodnutie vydal na nové konanie a rozhodnutie. Aj z tohto dôvodu nemožno predmetné rozhodnutie považovať za dostatočne zrozumiteľné.

Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril podaním, v ktorom uviedol, že má za to, že súd prvého stupňa rozhodol v súlade so zákonom, keď podanú žalobu zamietol, a teda odvolaním napadnutý rozsudok bol vydaný v

súlade s ustanoveniami O.s.p. po riadnom zistení skutočného stavu veci.

Poznamenal, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné nové skutočnosti, iba vyjadril názor, že došlo k nesprávnemu posúdeniu a rozhodnutiu vo veci. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že sa pridrižiava svojho stanoviska zo dňa 17.12.2013 v písomnom vyjadrení k podanej žalobe.

Poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Zdôraznil, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *index ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p., a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 O.s.p.).

Na základe uvedených skutočností považoval žalovaný napadnutý rozsudok za vydaný v súlade s ustanoveniami O.s.p., ktorý je v dostatočnom rozsahu odôvodnený, prvostupňový súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a z uvedeného dôvodu navrhuje odvolaciemu súdu tento ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.10.2015 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 20 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, policajtovi alebo profesionálnemu vojakovi, ktorý utrpel služobný úraz podľa § 29 ods. 1 až 3 alebo u ktorého bola zistená choroba z povolania podľa § 29 ods. 4, sa poskytuje v rozsahu, v akom služobný úrad alebo služobný orgán za škodu zodpovedá, náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Podľa § 81 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, dávky úrazového zabezpečenia priznáva, zvyšuje, znižuje, zastavuje a odníma policajtovi a pozostalým po ňom nadriadený, ktorý je oprávnený policajta ustanoviť do funkcie alebo vymenovať do funkcie, a ak ide o policajta zaradeného na krajskom riaditeľstve Policajného zboru alebo na okresnom riaditeľstve Policajného zboru a pozostalým po ňom, riaditeľ krajského riaditeľstva Policajného zboru.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o náhrade za bolesť“), náhrada za bolesť sa

poskytuje jednorazovo; musí byť primeraná zistenému poškodeniu na zdraví, priebehu liečenia alebo odstraňovaniu jeho následkov.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o náhrade za bolesť, náhrada za bolesť sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8).

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), policajt je povinný oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu.

Podľa § 174 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., ak pri výkone štátnej služby alebo v priamej súvislosti s ním došlo k poškodeniu zdravia policajta alebo k jeho smrti úrazom (ďalej len „služobný úraz“), zodpovedá za škodu tým vzniknutú služobný úrad. Služobným úrazom nie je úraz, ktorý sa policajtovi prihodil na ceste do služby a späť, s výnimkou, ak bol mimoriadne povolaný na miesto výkonu štátnej služby alebo iné dohodnuté miesto nadriadeným.

Podľa § 175 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. služobný úrad sa zbaví zodpovednosti celkom, ak preukáže, že

- a) škoda bola spôsobená tým, že policajt svojim zavinením porušil právne predpisy, rozkazy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri výkone štátnej služby a požiarnej ochrany, hoci bol s nimi riadne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie boli sústavne vyžadované a kontrolované, alebo
- b) škodu si spôsobil policajt požitím alkoholu alebo inej návykovej látky a služobný úrad nemohol škodu zabrániť a že tieto skutočnosti boli jedinou príčinou škody.

Podľa § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene niektorých zákonov, zamestnanec je povinný bezodkladne oznámiť zamestnávateľovi vznik pracovného úrazu alebo služobného úrazu (ďalej len „pracovný úraz“), ktorý utrpel, ak mu to dovoľuje jeho zdravotný stav.

Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 65 ods. 1 správneho poriadku, rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správne mu orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustavenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

V danej veci má odvolací súd z administratívneho spisu za preukázané, že riaditeľ KR PZ v Trenčíne podľa § 20 ods. 1 písm. b) a § 22 zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v súlade s ustanovením § 3 a § 5 zákon o náhrade za bolesť a podľa § 174 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. posúdil nárok na náhradu škody, ktorý si uplatnil žalobca za služobný úraz, ktorý utrpel dňa 02.10.2012 pri vykonávaní služobnej telesnej prípravy, a za toto poškodenie žalobcovi v súlade s ustanovením § 81 ods.

1 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov priznal náhradu za bolesť vo výške 252 Eur.

Rozhodnutie riaditeľa KR PZ v Trenčíne č. KRPZ-TN-VO-195-004/2013 zo dňa 22.03.2013 bolo doručené aj odboru sociálneho zabezpečenia a sekcii personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s tým, že tento po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia, ako aj úrazovým spisom žalobcu dospel k tomu, že podľa § 65 správneho poriadku odporučil dané rozhodnutie zrušiť, pretože bolo vydané v rozpore so zákonom, predovšetkým z dôvodu, že žalobca úraz okamžite neohlásil a urobil tak až po 6 dňoch, hoci mu v tom nebránili žiadne okolnosti, ako aj z toho dôvodu, že týmto konaním zmaril objektívne prešetrenie úrazu a zistenie príčiny úrazu.

Prezídium Policajného zboru na základe podnetu odboru sociálneho zabezpečenia sekcii personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podľa § 65 ods. 1 a 2 správneho poriadku s poukázaním na § 84 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v rámci mimo odvolacieho konania po preskúmaní zrušilo rozhodnutie riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne č.: KRPZ-TN-VO-195-004/2013 zo dňa 22.03.2013, ktorým bola žalobcovi priznaná náhrada za bolesť vo výške 252 Eur, nakoľko bolo vydané v rozpore so zákonom. Dôvodilo tým, že nebola spoľahlivo preukázaná príčina a okolnosti úrazu ako i zodpovednosť služobného úradu za úraz z dôvodu nesplnenia si ohlasovacej povinnosti zo strany žalobcu.

O odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu Prezídia Policajného zboru rozhodol žalovaný preskúmaným rozhodnutím tak, že podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil, nakoľko mal v rámci preskúmania predmetnej veci v rámci odvolacieho konania za preukázané, že rozhodnutie riaditeľa KR PZ v Trenčíne č.: KRPZ-TN-VO-195-004/2013 zo dňa 22.03.2013 bolo vydané v rozpore so zákonom.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu ako aj po vyhodnotení argumentácie žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiaden relevantný dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že v preskúmanej veci považoval za nesporné, že žalobca porušil zákonnú povinnosť ustanovenú v § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z. bezodkladne oznámiť zamestnávateľovi vznik služobného úrazu, ktorý utrpel, ak mu to dovoľuje jeho zdravotný stav.

Odvolací súd má za preukázané, že žalobca napriek tomu, že mu v tom nebránila žiadna prekážka, si svoju ohlasovaciu povinnosť splnil až niekoľko dní po vzniku úrazu, preto nemožno s určitosťou vylúčiť, že sa žalobcovi v čase od vzniku úrazu dňa 02.10.2012 až po jeho ohlásenie dňa 08.10.2012 nestal iný úraz mimo výkonu štátnej služby. Porušením zákonnej povinnosti žalobca zmaril možnosť riadneho prešetrenia úrazu, príčin jeho vzniku ako aj otázky zodpovednosti služobného úradu.

Vzhľadom na uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. nepriznal, keďže v odvolacom konaní nemal úspech. Žalovaný nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.